

A fény akkoriban harapott.
Tíz percig kellett
mozdulatlannak lenni –
a levegő is megszűnt
létezni körülötte.

Csipkefőkötében ül,
mint egy templomi relikvia.
Fehérsége
vakon világít a fekete ónon.
Olyan, mint egy szellem,
akit a kamera visszahívott
a túlvilágról.

A haja tökéletes:
nem emberi kezek rendezték.
Az arca nem arc:
emlék a jövőnek.

A tekintete nem ránk néz,
hanem valahová mögénk,
a szobába,
amit a világ elfelejtett.

Oláh András

vallomás

poros kövekbe törli ingét a nyár
szomjasan tátog a tikkadt folyómeder
kicsorbult tükörként hazudik szemünkbe
meztelen mellünkbe karmol a nap
remegő fűszálak tövében
álmok kuporognak kimarjult testtel
– lúdbőrző félelem: lekaszált
mosolyok emléke fojtogat –
szemed meleg tavában álmok vitorlái
kezed ölelés-emléket rejteget
kifakult arcod megkarcolt vallomás